

Chuyện tình invisible

Đôi mắt em ngây thơ, trong trắng, anh làm sao dám nói yêu em... anh sợ sẽ làm vỡ những gì anh đang có... em có hiểu không em?

Anh... Ngày nào cũng online.

Trước đây anh thường lên mạng để đọc báo thể thao, thỉnh thoảng thì tìm và download nhạc. Nhưng lúc nào anh cũng để Yahoo ở chế độ invi thôi, như một thói quen. Đến bây giờ vẫn thế. Mà cái thói quen ấy có từ trước khi quen em cơ đấy ...

Nhưng bây giờ anh lên mạng, vẫn invi, là để vào những trang web có đăng thơ. Anh muốn lòng mình có một chút gì đó để đến gần với em hơn.

Anh biết, em yêu thơ, yêu bằng trái tim bé bỏng nhưng bỏng cháy. Còn anh, từ những năm còn ngồi trong ghế nhà trường, anh đã dốt đặc cán mai về cái khoảng văn chương. Anh đọc thơ như đọc rap bị cà lăm, anh đọc văn thì không quá hai trang sẽ ngủ gục lúc nào không hay... Nói chung anh chẳng có một chút xúi thiện cảm nào đối với khoảng văn thơ đó... Nhưng em xuất hiện. Em đọc cho anh nghe những bài thơ mà em gọi là hay. Với anh chúng chỉ là những con chữ được lồng ghép vào nhau một cách cầu thả. Và chúng sẽ chẳng có giá trị gì với anh nếu như nó không xuất phát từ bờ môi em.

Giọng em dịu dàng và ấm áp. Anh có cảm giác như khi em đọc thơ cho anh nghe, em vừa ăn kẹo sta-bốt xong mà không đánh răng nên bao nhiêu ngọt ngào cứ hoà tan vào trong gió. Anh tròn xoa mắt nhìn bờ môi em chuyển động, nhìn từ ngày này qua ngày khác, từ tháng này qua tháng khác. Cho đến một chiều có nắng đổ nghiêng, anh biết mình đã yêu em... mà sao anh không dám nói... em giống như cái gì đó rất gần nhưng thực tế là rất cao xa... Em nằm ngoài tầm với của anh...

Thế nên anh im lặng bao ngày... Em là pha lê trong tủ kính, anh là lá vàng đã trầy trụa bấy lâu, mùa thu chỉ đẹp với những người đã từng một lần nhặt lá nhớ người xưa. Đôi mắt em ngây thơ, trong trắng, anh làm sao dám nói yêu

em... anh sợ sẽ làm vỡ những gì anh đang có... em có hiểu không em?

Em...

Em rất thích lên mạng. Trước đây, em lướt web để tìm thơ hay. Những dòng thơ trên mạng là những dòng thơ thực và hiện đại. Em thích loại thơ đó. Nó gần gũi chứ không hàn lâm như những bài thơ khuôn mẫu, chết úa trong cái văn phạm của thế kỷ trước. Em nói ra điều này thì có nhiều người bảo em ngông, bảo em thiếu hiểu biết khi không biết thưởng thức cái gọi là cổ điển. Ai cũng nói vậy, trừ một người. Anh.

Anh nói rằng em có kiểu nghĩ của những người thích cách tân thi ca. Nhưng anh cũng khuyên em không nên nói um xùm lên về chuyện em chê thơ cổ điển như là em vừa trúng số. Em cười rồi gục đầu vào vai anh. Bờ vai anh rắn chắc nhưng mềm mại. Em có thể ngủ quên hàng giờ trên bờ vai ấy. Anh không phải nhà thơ. Nhưng em biết anh cũng làm thơ. Và một ngày kia em nhận ra rằng anh thích thơ và hay làm thơ theo kiểu cũ. Anh không thích những sự thay đổi và tôn trọng những giá trị truyền thống... Em phì cười khi biết điều đó lúc đọc lên một bài thơ của anh. Vậy mà lâu nay, khi em nhắc nhó chê bai thơ kiể cổ, anh chỉ lặng yên và nở một nụ cười nhẹ nhàng. Anh chiều em quá, còem em thì ngang ngạnh quá, anh đã bảo là không nói đến chuyện đó nữa mà em cứ nói hoài. Anh vẫn để em nói và không phản nản gì, anh vì em đến thế ...

Từ đó, em biết rằng việc rêu rao thơ cổ điển “cùi bắp” là một chuyện hết sức ... cùi bắp... Em lên mạng, theo một thói quen gần như là bản năng, em invi luôn luôn. Bây giờ em tìm những tài liệu nói về thơ cũ, để hiểu và cổ yêu nó... như em đã yêu anh... Anh không thường lên mạng, chỉ thỉnh thoảng và vì anh sống khá cổ điển nên với công nghệ thông tin anh rất mù mờ. Nên những lần anh online đều bị em Buzz khi em đang invi. Anh giật mình vài lần nhưng anh bảo với em đó là những món quá bất ngờ không tốt cho trái tim. Anh còn bảo, khi bắt đầu yêu là đã mang trái tim mình bỏ vào vòng xoăn bệnh lý rồi. Em trề môi đang định trách anh nói chuyện vô duyên thì anh khoác tay qua vai và nói với em rằng, vòng xoăn mà trái tim anh đang mắc mang tên em... Em chìm trong hạnh phúc, đôi mắt anh có ánh sáng dịu êm như những đợt nắng hường của đầu hạ...

Anh... Anh vẫn invi. Và anh cũng biết em đang invi. Anh biết chắc điều đó

là nhờ một chương trình hỗ trợ. Anh đọc thơ đã hai tháng nay. Tâm hồn anh như một khu rừng cần cỗi bỗng trở mình đơm hoa. Dù đó chỉ là những bông hoa giả dối. Chúng không sắc sỡ sắc màu hay ngát hương lan tỏa. Chúng chỉ là những vụn vặt mà ai đó đánh rơi, và anh nhặt lấy, cố làm đẹp cho mình để mong một ngày sánh được với vườn thơ của em...

Nhưng anh đang có một cảm giác rất lạ. Anh cảm giác như là em đang cố tránh mặt anh, bằng cách này hay cách khác. Những chiều có lá thu đổ đầy góc sân, em không còn ngồi đọc cho anh nghe những dòng thơ hiện đại của em nữa. Những tối online, trước đây dù lúc nào em cũng invi nhưng khi thấy anh lên (lúc anh vừa lên thì vẫn đang avai) em vẫn chào anh bằng những sự bất ngờ, dù thực tế là anh đã biết trước em đang invi... Nhưng bây giờ tất cả là một khoảng không xa xăm. Em như đã trở vào trong tủ kính, đóng nốt vai viên pha lê kiêu diễm của mình. Anh lặng lẽ đứng ngoài tủ kính thấy em đó, mà không dám gọi...

Lẽ nào em đã biết được tình cảm của anh và em không chấp nhận điều đó. Em lẩn tránh anh như một cách rút lui êm dịu? Anh không biết nữa. Hay những vết thương cũ kỹ đang cứa mình biến anh thành một kẻ đa nghi? Anh invi, em invi và anh biết em đang invi... Anh sẽ nhấp vào cái nick của em đang xám xịt xa xăm và gửi cho em dòng tin nhắn tỏ bày tất cả... Anh cần phải cho em biết những gì em nên biết... Anh yêu em...

Anh đã nhấp, một khung cửa sổ mở ra... và rồi, anh đóng nó lại... cảm giác sợ đánh mất một thứ vốn chưa thuộc về mình khiến anh không đủ dũng khí để đối diện, để nói ra... Em nghĩ anh hèn nhát cũng được, nhưng những cay đắng mà anh đã trải khiến anh chui vào vỏ ốc và không dám đón ánh mặt trời... .

Anh invi, em in vi. Và anh biết em đang invi ...

Em...

Em invi, anh offline... còn anh ấy thì đang invi, em biết anh ấy invi nhờ một chương trình hỗ trợ. Em nhìn cái nick đang xám màu ảm nấp của anh ấy mà thấy lòng khó tả. Thường khi em sẽ chào anh ấy một câu... nhưng hôm nay có những thứ khiến em đánh rơi lời chào...

Anh biết không, một cách vô tình, em biết được rằng anh ấy đã yêu em... Em biết em dễ thương mà... nhưng không lẽ những hành động của em lại gây ra hiểu lầm nhiều đến thế sao? Em thấy cách em đối xử với anh ấy, một người bạn, và với anh, người em yêu, là rất khác nhau cơ mà... Có khi nào em đi quá giới hạn mà tự thân em không nhận ra hay không? không đâu, không có chuyện đó đâu. Vì bao nhiêu nòng nân yêu dấu, em dành hết cho anh rồi mà... Em không muốn là anh ấy đau khổ, nhưng biết làm sao đây? Em biết lần tránh không phải cách giải quyết vấn đề, nhưng ... anh hãy nói cho em biết cách nào để đối diện đi...

Yêu anh là lần yêu đầu tiên của em, anh là mùa xuân đầu tiên của khu vườn em ươm bằng những câu thơ tràn qua mặt giấy. Thì làm sao em có đủ kinh nghiệm để khiến chuyện này từ to hoá nhỏ, từ nhỏ hoá không hờ anh?

Bắt đền anh đó, tại anh chiều em hoài làm em không trưởng thành nên bây giờ khi không có anh bên cạnh, em vô cùng hoang mang trước anh ấy, dù chỉ là một cái nick đang invi... Lẽ nào em sẽ nhấp vào nick của anh ấy và một khung cửa sổ mở ra, sau đó em nhắn với anh ấy rằng là, em không thể đáp lại tình yêu của anh ấy được vì trong đời em đã có anh... và em xin lỗi? Liệu một cách giải quyết có vẽ rành mạch và gọn gàng này có quá nhẫn tâm với anh ấy không hờ anh? hay là em cứ để mặc anh ấy, nhưng có những sự thật hiển nhiên tồn tại... Em không đủ lý trí để quyết định cái nhấp chuột này, còn anh, anh đang nghĩ gì...

Em invi, anh offline... còn anh ấy cũng đang invi. Ba cái nick độc một màu xám.